

Sygn. akt I CSK 633/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku D. R. i S. R.
przy uczestnictwie Miasta W. i Skarbu Państwa - Prezydenta miasta W.
o stwierdzenie nabycia odrębnej własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Miasta W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestników m. W. i Skarbu Państwa-Prezydenta m. W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 listopada 2017 r., którym uwzględniony został wniosek D. R. i S. R. o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości stanowiącej oznaczony odrębny lokal mieszkalny wraz z ułamkowym udziałem w nieruchomości

wspólnej oraz w prawie użytkowania wieczystego gruntu, na którym budynek jest posadowiony.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, uczestnik m. W. wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jego zdaniem, w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne wyrażające się w pytaniu, czy art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 71, poz. 733; dalej - „u.o.l.”) znajduje automatycznie zastosowanie w każdym wypadku władania przez nie-właściciela lokalem mieszkalnym, który z mocy prawa wstępuje w stosunek najmu takiego lokalu ze skutkiem zmiany charakteru posiadania z samoistnego na zależne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio

sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, nie publ.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, nie publ. oraz z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie czyni zadość wskazanym wymaganiom. Nie jest bowiem zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, gdy skarżący nie przedstawia argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, innych niż ocena, którą przyjął sąd drugiej instancji. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zamieszczono argumentacji prawnej, która miałaby uzasadniać odmienne niż poczynione przez Sąd Okręgowy oceny. Co przy tym istotne, skarżący nie wykazał również, że rozstrzygnięcie jego wątpliwości ma faktycznie istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku bowiem nie wynika, aby Sąd Okręgowy uznał, że nie doszło w sprawie do wstąpienia *ex lege* w stosunek najmu na podstawie art. 30 ust. 2 u.o.l. Na podstawie analizy zachowań tak wnioskodawczyni, jak i skarżącego, uznał natomiast, że pomimo wstąpienia *ex lege* w taki stosunek nie zaistniała zmiana charakteru posiadania wnioskodawczyni z posiadania samoistnego na posiadanie zależne. Zdaniem Sądu Okręgowego, wnioskodawczyni nadal manifestowała zachowania charakterystyczne dla posiadania samoistnego (odmawiała zawarcia umowy najmu, wykonywała uprawnienia właścicielskie, uiszczala opłaty eksploatacyjne na rzecz wspólnoty mieszkaniowej, nie wносиła

opłat na rzecz uczestnika), skarżący zaś był bierny i nie manifestował swoich uprawnień właścicielskich do 2009 r. Nie sposób więc uznać, że rozstrzygnięcie wątpliwości skarżącego ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której skarga została wniesiona.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.